

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5	MAI 1994	30. årg.
-------	----------	----------

Gud er lys, og det er intet mørke i ham. Dersom vi sier at vi har samfunn med ham, og vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten. 1. Joh. 1, 5-6.

Legg merke til ordene: «Dersom vi sier at vi har samfunn med ham». Å si at en har samfunn med Herren og tror sine synders forlatelse, er en fin og god bekjennelse. Gud gi at alle søkende sjeler må nå så langt at de kan tro og bekjenne dette! Men, sier apostelen, *det må være sant!* For dersom du trass i denne gode bekjennelse, «vandrer i mørket», så er du en løgner for Gud, og blir dømt og behandlet som en slik av ham.

«Å vandre i mørket» er – som apostelen senere sier – det samme som å holde ved å leve i forsettlig synd. Han nevner eksempelvis dette «å hate sin bror» (1. Joh. 2, 9-11) fordi det er nettopp hatet som er det drivende og forsettlig i vreden. «Å vandre i mørket» er altså ikke det samme som å forgå seg i vrede, men å holde ved med det, forsvare og slette over sin ondskap. Dette gjelder også andre synd.

Luther sier om dette skriftstedet: «Om du roser deg av å være et Guds

barn, og likevel lever i usedelighet og hor, så har djevelen allerede vunnet over deg og revet deg ut av Guds rike. Er du gjerrig og skader din neste ved åger, høye priser, falske varer og uærlig handel, så har du latt verden og ditt eget kjød overvinne deg.»

Disse eksemplene viser hva det vil si å «vandre i mørket». Om du likevel bekjenner at du tror, og roser deg av nåden og evangeliet, så er du en løgner for Den Hellige Ånd. Du vil nyte både påskelammet og ondskapens surdeig. Men da rammes du av Herrens fryktelige trussel om at han vil utrydde din sjel fra Israel.

Apostelen Peter har i kraft og gjerning vist at denne trusselen har sin gyldighet også i Det nye testamente, da han øyeblikkelig, ved Herrens kraft, slo Ananias og Safira med døden. Om dette kan vi lese i AP. gj. 5. Og det bør mane oss til ettertanke.

C. O. Rosenius

EN ÅPNET DØR

Åpenb. 3, 7-13

Jesu selvpresentasjon:

Jesus presenterer seg her som Den Hellige, et navn som i Skriften bare brukes om Gud selv. Her bruker Jesus det om seg. Etter at Guds Sønn ble menneske, født av jomfru Maria, så opphører han ikke å være menneske, opphører aldri å være vår bror. Tenk, det er et menneske som sitter ved Faderens høyre hånd i det høye. Visst er han Guds evige Sønn, men han er også et sant og virkelig menneske. Og her presenterer Jesus seg som Den Hellige, og det navnet bærer han også som menneske. Det er som den fullendte frelser han bærer dette navnet.

Skal vi beskrive Jesu liv, så må vi si at det var et hellig liv, et syndfritt og fullkomment liv. Dette livet ga Jesus rett til å leve for Gud. Som det eneste menneske som har levd, vant Jesus seg livsrett innfor Gud. Ved oppstandelsen ble Jesus godtgjort å være Guds Sønn i velde, og han ble også som menneske innsatt i Sønnekår, fikk alle de rettigheter, den velde og makt som han fra evighet hadde som Guds evige Sønn. Som Guds Sønn fra evighet av hadde han alltid hatt denne velde og makt, men som menneske har han ervervet seg den. Og han har gjort det som din og

min Stedfortreder, for at du og jeg skal få del i det!

Når Skriften kaller de troende "hellige", så er ikke det på grunnlag av noe de er i seg selv, men det er deres stand og stilling i og med at de har Jesus. Så er det som vår Stedfortreder og representant at Jesus her presenterer seg som Den Hellige. På samme måte presenterer han seg overfor sine disipler og sier: "Meg er gitt all makt i himmel og på jord." Og når Jesus presenterer seg selv slik, så er det for å fortelle oss at dette har han ervervet seg for oss, for å stille det til vår disposisjon, for å bruke det til vårt beste og til hjelp for oss i all vår trang. Dette sier Den Hellige, han som har satt seg ved Majestetens høyre hånd og har all makt. Og alt har han gjort for oss, og alt dette er han for oss - å, hvilken trøst og hjelp!

Videre presenterer Jesus seg som Den Sannferdige. I motsetning til alle dem som påberopte seg å komme med sannheten, som ville føre de kristne vill med all slags falske lærdommer, så er Jesus Den Sannferdige.

«Hva er sannhet?» spurte Pilatus. Han ventet å få høre Jesu lære, en sannhet blant de mange. "Jeg er

Sannheten", hadde Jesus sagt tidligere. Sannheten er ingen lære, ingen filosofi, ikke en retning blant mange andre. Nei, Sannheten er en person, Den Sannferdige. Jesus viser oss ikke bare veien til Gud, han *er* Veien, han forteller ikke bare om det evige liv, men han *er* Livet. Jesus forkynner ikke bare sannheten, men han *er* Sannheten. Å kjenne sannheten, det er å tro på Jesus. Å ha funnet Jesus, det er å ha kommet til sannhets erkjennelse.

Han som har Davids nøkkel. Hvilken nøkkel er det? Jo, det er

nøkkelen til Guds rikes utbredelse, til misjon.

Med denne presentasjonen er det som om Jesus vil fortelle menigheten i Filadelfia og alle som har det som dem, hvor uendelig mye de har i ham. Hos Jesus har de samfunn med Den Hellige, barnekår hos Gud, hele Guds velde og makt. I dette skal de få hvile. Jesus har tatt på seg å føre deres sak, og som Den Hellige har han fått all Guds makt og velde. Jesus er deres frelser, i ham har de Sannheten. De skal slippe å komme i tvil og uro ved alle slags lærdoms vær. Eier de troen på Jesus, så har de Sannheten. Jesus er Den Sannferdige. Eier de ham og kjenner de ham, så trenger de ikke til at noen lærer dem, for de eier sannheten og kjenner alle ting (jmf. 1.Joh.2,21.24-27). Å kjenne Jesus, det er det evige liv, det er å kjenne alle ting. Vi kommer aldri lenger i kristelig erkjennelse, enn vi kommer i vårt kjennskap til Jesus.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes til Dag Rune Lid, 5600 Norheimssund, tlf. 56 55 26 72

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord, tlf. 51 71 06 29. Postgiro 0801.5682133.

Red. Styret i N.L.L. v/Ragnar Opstad, Opstadv. 38,4350 Nærbø. Tlf. 51 43 36 85.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø

Vistnesven. 13, 4070 Randaberg, telefon og fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn, tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133. Bankgiro 3204.10.10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES, 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98, telefax 33 33 91 40

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

Menigheten i Filadelfia:

Slik presenter Jesus seg for menigheten i Filadelfia, en liten og uanselig menighet i Lille-Asia. De var få kristne i Filadelfia, lite aktet, og de var hardt trengt både av hedninger, jøder og judaister, slike som bekjente troen på Jesus, men som forkynnte et annet evangelium.

"Du har liten styrke", sier Jesus

om disse. De har ikke mye å vise til, ressurser er det lite av hos dem. De er få, hjelpeløse, de klarer seg ikke selv. Tenk, til en slik menighet er det Jesus taler om *sin* makt, sitt velde, om sin Sannhet. Hos ham har de alt de selv ikke har, alt de trenger -og Jesus vil være og virke alt dette hos dem.

Det er den hjelpeløse Jesus kan hjelpe. De er bare den som har bruk for ham. Jesus deler heller ikke sin ære med noen. Han vil være vår eneste hjelp, vår eneste styrke, vår eneste frimodighet og vår eneste trøst og håp. Hvis du skulle kjenne det slik som disse i Filadelfia. Ikke kan du noe og ikke har du noe, i hvert fall ikke av det som trengs for å utbre Guds rike og vinne nye for Jesus. Og slik du er, full av synd og elendighet, så har du intet i Guds rikes arbeid å gjøre. Nei, det er noe for dem som er bedre skikket til det. Og så er dere så få, og ingen bryr seg om det dere steller i stand. Hadde dere bare hatt noen store nådegaver iblant dere, noen mektige predikanter. Men, nei, det er så smått hos dere.

"Du har liten styrke", sier Jesus til menigheten i Filadelfia, og det er ingen anklage eller bebreidelse. Og du "har holdt fast på mitt ord". Midt i sin svakhet og hjelpeløshet har de satt sin lit til Jesus. Ja, årsaken lig-

ger nettopp i at de har erkjent sin hjelpeløshet. Det er derfor de har tatt vare på Jesu ord, det er derfor de har tatt sin tilflukt til ham og ikke har fornektet hans navn. Det er Jesus, det han sier om seg selv og det han har sagt han vil være for dem, det er det de ikke har kunnet slippe. Og nettopp fordi de har hatt så liten styrke, så har de holdt fast på dette.

De har ikke fornektet Jesu navn. Jesu navn betyr "Herrens frelse". De hadde ikke fornektet at Jesus var deres frelser, den Herren hadde frelst dem ved. Hvis de så på seg selv, så var det ikke så mye som vitnet om at de var frelst, det så helst skrøpelig ut. Det så helst ut som om Herren hadde forlatt dem. Og det var nok av falske røster som kunne fortelle dem at det nok var noe som de manglet, noe de ikke hadde tatt tilstrekkelig hensyn til i Skriften osv. Men disse hadde ikke fornektet Jesu navn. De holdt fast ved Jesu ord og hans navn, at Jesus var den han sa seg å være, deres frelser. Selv om alt talte imot, så holdt de fast ved det. Jesus var Den Sannferdige, ham holdt de fast på, at frelsen var i ham alene.

Om andre hadde store ting å vise til, så lot de seg ikke dære og føre vill. De hadde nok i Jesus. I ham hadde de funnet alle visdommens og kunnskapens skatter (Kol.2,3).

En åpnet dør:

Til denne menigheten gir Jesus de herligste løfter. "Se, jeg har satt foran deg en *åpnet dør*."

En åpnet dør. Døra har altså vært stengt, men er nå åpnet.

Menigheten i Filadelfia var liten og trengt av motstandere. Det var stengt på så mange måter. Men de hadde satt sin lit til Jesus. Han var deres frelser og stedfortreder for Gud, i ham hadde de syndenes forlatelse, han hadde tatt på seg å føre deres sak. Og Jesus skuffet dem ikke. Her gir han dem en åpnet dør, som ingen kan lukke til. Mens de andre menighetene som vi leser om i sendebrevene, snart gikk under og ble borte, så skal det visstnok fortsatt eksistere en kristen menighet i Filadelfia. For den hadde liten styrke og tok vare på Jesu ord og fornektet ikke Jesu navn.

Hvordan skal det gå med deg, med flokken på ditt sted, med vår misjon? I dag prøver så mange å holde virksomheten i gang og aktiviteten oppe med kunstig åndedrett. Verdens underholdning, musikk og en rekke aktiviteter fortrenger det ene nødvendige. Pengeinnsamlinger og utlodninger, messer og lotterier skal sikre penger for å holde det store og veldige maskineriet i gang. Vi teller folket og kalkulerer for framtida ut fra det.

Vi sliter tungt i dag i bygd og by.

Det er små flokker og lite åndskraft. Likevel vil vi helst tale om det store og gilde arbeidet vi står i, vekkelser, storsamlingene osv. Å, om vi ville erkjenne sannheten: "Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brann?" Hvor er den ånd og kraft som fedrene hadde?

Redningen for misjonen, for kristenflokkene, for den enkelte av oss, den ligger ikke i krampaktig og med alle mulige verdslige midler å holde virksomheten i gang. Nei, redningen ligger i å erkjenne sannheten om vår tilstand, vår åndsfattigdom og skrøpeligheit. Og så skal vi få vende oss til ham som er Den Hellige, Den Sannferdige, han som har Davids nøkkel. Og i tillit til ham skal vi få være med i Guds rikes arbeid. Bare han kan lukke opp dører til stengte hjerter, dører som du og jeg ikke kan lukke opp med alle våre tiltak og effekter, men som Guds ord sier: "Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd."

Slik er det også med den enkelte av oss. Vi har så lett for å sette vår lit til vår egen kristendom, til vår fromhet og hellighet, våre krefter og evner. Men faller vi, lider vi nederlag, mislykkes vi, så mister vi enhver frimodighet og ethvert håp. For vi regner bare med oss selv, og så fornekter vi Jesu navn.

Måtte vi holde fast på Jesu ord og ikke fornekte hans navn, leve i er-

kjennelse av vår egen hjelpeløshet og hvile i erkjennelsen av at Jesus er den han sier seg å være, vår frelser og den som fører vår sak. Om vårt hjerte kunne være rettet på ham, hans stedfortredergjerning, hans makt. Da skulle vi få erfare at han er den han sier seg å være, til frelse for

oss, og vi skulle også få oppleve at han åpnet dører for oss, inn til mennesker som trenger til ham. Ja, selv motstandere skal falle for fote. Det er Jesus som virker det, der det regnes med ham.

Per Bergene Holm

Frelsens beger – vredens beger

Gud rekker oss frelsens beger (Salme 116, 13) et beger som flyter over. Til randen har han fylt det, med alt som det som en fattig synder behøver til liv og salighet. Men neppe kan vi noen gang med takk og glede ta dette frelsens beger og styrke vår sjel ved den salighets fylde, som der er gitt, uten å minnes det vredens beger som vår forsoner måtte tømme til bunnen. Guds vredes skål ble uttømt av Ham! Ikke en dråpe av denne bitre kalk ble han spart for!

Vi kjenner de ord som beskriver dette vredens beger: «Herren lot våres alles misgjerninger ramme Ham.» «Han ble gjort til synd for oss.» «Det behaget Herren å knuse Ham.»

Men ingen av oss kan male dette lidelsens dyp, denne sønderrivne sje-

leangst. Gud sparte ikke sin egen Sønn – og slaget, som rammet Ham, presset frem fra hans leber den mest hjertegripende bønn som noensinne er steget opp fra denne syndige jord: «Fader, er det mulig, så ta denne kalk fra meg!» Men det var ikke mulig. Det var den eneste måte hvorpå denne syndens og forbannelsens byrde kunne løftes bort fra oss, som den ville ha trykket ned i en evig fortæpelse.

Sjel – prisen er betalt! Gjenløsningen! Har han ikke uttømt sin sjel?

For det vredens beger han tømte, byder Gud hver hungrig sjel et frelsens beger, for hvilket prisen er betalt.

Han tok vredens beger – ta du frelsens beger! Er det ikke ditt?

Johannes Brandtzæg

I Jesus

1. *Velsignede Jesus, i deg har eg fred, i deg vil eg alltid meg kvila. Hos deg er eg trygg når mi livssol går ned, i din famn kan mot døden eg smila. Hos deg er det ly når det stormar og slår, og bylgjene over min livsbåt då går, for Jesus, du styrer min farkost.*

2. *Du blødde på korset, du blødde for meg, for mi synd og min brøde du sona. Du ropa fullført, der på Golgata stig, du døydde, men meg gav du vona. Du gjekk i min stad under torner og slag, og tok mot det alt utan hat eller nag, som lammet dei fører til slakting.*

3. *Du oppstod på nytt til mi rettferd, mitt liv, du vann over døden og grava. Ein fridom du gav til di brur, til ditt viv, så aldri eg meire treng streva. For livet du levde, i kjærleik så varm, det alt vert tilrekna meg, syndaren arm. Ja, alt er av nåde meg gjeve.*

4. *Så takk kjære Frelsar i deg har eg alt. Eg treng med meg sjølv ikkje rekna. Ha takk for at frelsa for meg og den galdt, så lyset på ny for meg dagna. Eg lever i nåden i tru på ditt Ord, ha takk at du ser til ein syndar så stor. Ha takk at du syndaren elsker!*

Anne Aakhus

Kjære alkoholslitar

Lenge har eg hatt hug å nå deg. Dette stykket er tiltenkt deg som slit og sukker under alkoholen. Du ville så gjerne vera fri, men du er så useieleg bunden.

No vil eg gjeva deg ei helsing frå vår Gud i himmelen. Han som er

skaparen vår, utløysaren vår, og domaren vår.

Mang ein gong har du tenkt å vorte fri alkoholen, men det står ikkje i di makt. Det hender du foraktar deg sjølv. Du kjenner på all den smerte du har påført deg sjølv og di-

ne næraste. I grunnen hadde du ikkje hug til å vore slik du er. Helst har du trong til å gjeva andre skulda for at du har fått det så vanskeleg. Men det er berre det at det løyser ingen problem om du får skulda over på andre. Livet er ikkje vorte det for deg som du hadde tenkt.

Dette med alkoholen har slikt tak på deg at det går framom alle andre ting. Stundom kjem tanken: «hadde eg endå kome fri.» Så kjem og tanken: «du lyt berre fortsetja no slik du har det, det finst inga råd for deg.» I tillegg til dette kjem synda. Dette som kjem innanfrå i hjarta vårt, og vert praktisert i tankar, ord og gjerning. Det er som me skulle ha ei uuttømande kjelda inni oss. Og denne kjelda kjem det støtt synd ifrå! Tenk at me skal møte Gud ein dag! Me skjønar vel at det går aldri vel for oss den dagen me skal stå i våre eigne klær framfor domaren.

No vil eg fortelja deg ein glede-ting. Fortvil ikkje, kjære deg, kven du er. Det er skjedd ein død på Golgata for snart 2000 år sidan. Då vart du og eg frikjøpte frå synda vår. Me vart frikjøpte frå synda og alle djevelens lekkjer. Det er Guds son, Jesus Kristus, den krossfesta og oppstandne som har gjort dette. Han kjøpte oss attende til Gud. Ikkje med sylv eller gull, men med sitt eige dyre blod.

Det står å lesa i Luk. 23, 25 om at

Pilatus gav Barrabas fri. Han som sat fengsla for mord og opprør, og så let Pilatus Jesus over til folket, så dei kunne gjera med han som dei ville. Barrabas han er eit bilete på menneskeslekta. Kor er me ikkje som slekt prega av manndrån og opprør.

Men Jesus vart krossfesta *istadenfor* Barrabas, *istadenfor* deg, og *istadenfor* meg.

Es. 1, 18. «Kom og lat oss føra sak med einannan, segjer Herren. Om syndene dykkar er som purpur, så skal dei verta kvite som snø. Om dei er raude som skarlak, skal dei verta som den kvite ull.»

Ufortent, av nåde, for Jesu liding og død skuld.

Du er så hjarteleg velkomen til å gjera deg bruk av den nåde som ligg ferdig for alle. Ropa på Herren om du høyrer hans røyst. Han vil høyra deg og frelsa deg for son sin si skuld.

Helsing Sigrid Skutlaberg

ET LEVENDE HÅP

Bibelens ord for håp har et helt annet innhold i seg enn det vi til daglig legger i det. For oss er et håp noe som vi håper skal skje. Det kan innfris eller gå til grunne. Mer enn en gang har vi gjort den erfaring at håpet ikke ble innfridd. Vi satt skuffet igjen, ja, så skuffet at vi av og til ønsket oss døden. Håpet vi hadde ga oss utholdenhet og framtidsutsikter, men når håpet brast kom mismotet og håpløsheten sigende inn over oss.

Bibelens ord for håp innebærer noe som er fast og sikkert, ja, noe som er usvikelig. Det er en virkelighet og en realitet. Menneskeslekten fikk et håp på syndefallets dag, om kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode. I fire tusen år ventet slekten på at dette håpet skulle oppfylles. Tenk i fire tusen år. De som håpet på dette løftet, ble ikke gjort til skamme. De som forkastet håpet, er virkelig gjort til skamme. Har Gud gitt et løfte, må det oppfylles. Han regner det som ikke er til (det han har lovet), som om det er til (oppfylt). Slik var det med løftesønnen. Gud har alltid regnet med Jesus. Han regnet like mye med Jesus i den gamle paktt, som han gjør i den nye pakt. Derfor er den som har del i Guds løfter rik, for han har al-

lerede oppfyllelsen av det, selv om en må vente i tid på det (slik de måtte i GT).

Guds ord og løfter må alltid oppfylles, fordi han selv er Ordet. Derfor leser vi i skriften igjen og igjen: "Dette skjedde forat skriftene skulle oppfylles", Joh. 18, 9. 19, 24-36. Herren våker over sitt ord for å fullbyrde det, Jerem. 1, 12.

Det er alltid den som forkaster Guds ord som sitter igjen med skammen. Ingen av dem som setter sin lit til Herren har blitt til skamme, eller skal komme på skam.

Gjenfødt til et levende håp, det er situasjonen for alle dem som har fått miskunn hos Herren. Slik som de var, kom de ikke inn i himmelen, men ved å tro på Jesus skjer et under: Gud gjenføder dem, og de blir NYE menneske som passer inn i himmelen. Det er slik Gud ser det. Dette er en virkning av Jesu frelsesverk, som vi ikke kan forstå eller fatte. Men for Gud er dette en realitet, noe som skjer med dem som tror på Jesus. For Gud er de troende allerede hellige, ulastelige og ustraffelige for hans åsyn. Det er en virkelighet for ham. Det er ikke basert på tomme ønsker og innbilninger, men på Jesus Kristus. Han er en virkelighet, en historisk person som levde i

Israel for ca. 2000 år siden. Han var et sant menneske som oss, men lot seg aldri overvinne av det onde. Han ble prøvd i alt i likhet med oss, dog uten å gjøre synd. Han ble hengt opp på et kors, som en ugjerningsmann som ikke har rett til å leve. Men det var for våre misgjerninger han døde. Han ble gravlagt, men Gud reiste han opp av graven, fordi han var uten synd. Synden og døden fikk aldri tak på ham. Han er det eneste mennesket som har vunnet over synden og døden. Nå får hver den som tror på ham, del i hans seier over synden og døden. For et håp de troende har!

Det var for våre synder Jesus døde. Og når han står opp og kommer ut av graven, så kommer han med vår rettferdighet. Det var i denne rettferdighet Jesus for opp til himmelen og satte seg ved Faderens høyre hånd. Jesus er vår stedfortreder, og når han er i himmelen i dag, representerer han oss. Derfor er den som har Jesus, allerede i dag i himmelen, selv om han ennå er her på jorden. Like sikkert som Jesus er i himmelen i dag, like sikkert skal også den som har del i hans seier over synd og død en gang komme dit. Han er førstegrøden som er høstet inn for himmelen, så skal alle dem som tror på ham få komme etter en dag.

Etter at Kristus er oppstanden fra

de døde, dør han ikke mere, døden har ikke mer noen makt over ham, – men sitt liv det lever han for Gud", Rom. 6, 9-10. Slik er det også med den som tror på Jesus. Og i Rom. 8, 2 heter det at "Livets ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra synden og dødens lov". "Men nå, da dere er frigjort fra synden og er trådt i Guds tjeneste, –," Rom. 6, 21. Dette er tilstanden den troende er i så lenge han blir i Jesu kjærlighet. Han er rettferdig for Gud, selv om han i sitt hjerte fortsatt bærer på den onde natur.

Derfor skriver Brorson: Påskemorgen slukker sorgen, slukker sorgen til evig tid. - Redningsmannen er oppstanden, er oppstanden til evig tid. - Han ville bløde, for oss å møte i Paradis. - Bøtt er brøden, død er døden som syndens lønn. - Se, i skarer op vi farer fra grav i sky, Herren vi møter.

Paulus måtte be for efeserne at Herren måtte gi dem hjertets opplyste øyne, så de kunne forstå hvilket håp det er han har kalt dem til, og hvor rik på herlighet hans arv er blant de hellige, og hvor overvettets stor hans makt er for oss som tror, - som han viste på Jesus da han oppvakte ham fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen (Ef. 1, 18-20).

Den makt Gud viste på Jesus, da han oppvakte ham fra døden og sat-

te ham i himmelen, den same makt er det som er virksom FOR hver den som tror.

Ser du hvilket håp du har i Jesus Kristus? Et håp som er levende, fast og sikkert. Har du Jesus, har du del i alt det som er hans. Som han i dag er ferdig med synden, så er du det også - allerede nå i ditt forhold til Gud - selv om du her på jord ennå ikke er ferdig med den. Men i Jesus er du det, og nå gjenstår det bare at du skal bli opptatt til himmelen du også. Det er der du hører hjemme,

akkurat som Jesus, for du er like ren og fullkommen i Jesus som han selv. Hver den som tror, har et levende håp. "Bli blott i sårene Frelserens brud, så skal du havne der hjemme."

"Salig er den som leser og hører det profetiske ord og tar vare på det som er skrevet der, for tiden er nær, Joh. åp. 1, 3.

"Salig er den som ikke tar anstøt av meg", sa Jesus.

Lars Fossdal

Om rettferdighet, for jeg går til Faderen, og I ser meg ikke lenger

Johs. 16, 10

Forunderlige, gåtefulle ord! Hvorledes skal vi forstå dette: «Fordi jeg går til Faderen?» Den Herre Jesu Kristi gang til Faderen skal være grunn til vår rettferdighet? Ja, i sannhet. Der gis ingen annen grunn til rettferdighet verken for deg eller meg, du dyrkjøpte sjel, enn vår Frelseres gang gjennom liv, lidelse, død, oppstandelse og himmelfart til Faderen, som er i Himmelen.

Ved sitt hellige liv oppfylte han alle lovens krav til oss og vant oss en fullkommen rettferdighet. Ved sin bitre lidelse, som ble fullbyrdet på korssets tre ved hans offerdød, der han be-

talte hele vår skyld, for at han kunne gå inn i den helligdom, som ikke er gjort med hender, og finne en evig forløsning (Hebr. 9, 12) Ja, han er blitt vår rettferdighet (Jerem. 23, 6).

Og nå sitter han der oppe ved Faderens høyre hånd og vil dra oss alle til seg. Og som vi har hørt, er det til gagn for oss at vi ikke ser Ham, men lar oss overbevise ved hans Ånd om at han har vært rettferdig for oss. Da skal det hete også om oss: «Salige er de, som ikke har sett men dog tror.» (Johs. 20, 29).

E. F. Eckhoff

Fra

«Vekkelsen ble en Åndens aksjon»

av Marie Monsen

Den største dag i mitt misjonærliv

Det ble den første dagen vi var sammen i bønn, i bevisst tro til Guds løfter. Det ble i sannhet en stund i Herrens følbare nærhet. Det lille rommet ble i den timen en himmelens helligdom.

Da vi reiste oss fra bønnen, grep vi uvilkarlig stille hverandres hender og det brast ut av oss i hellig beven: «Jesus har vært her hos oss.» – «Ja, Han har.» – «Hans øre har vært bøyet ned til oss.» – «Ja, Han har hørt det alt.» – «Og Han vil svare.» – «Ja, Han vil gjøre det alt.» – «Her kommer til å skje noe.» – Det ble i sannhet en stund ved nådens trone. Og slik ble det hver dag fremover.

Endelig skjedde det vidunderlige

Vi hadde holdt på i tre dager. Den fjerde dagen skulle jeg igjen ha en time med flokken av hedningekvinner – 16 i alt. Vi talte om barnemord den dagen. Så sier en av kvinnene i ytterste forbauselse: «Kan vi ikke gjøre med våre egne barn hva vi vil?» Det ble talt en stund til om spørsmålet. Så brast det for dem: «Å, jeg som har tatt livet av tre», «og jeg av fem», «og jeg av åtte», «og jeg av tretten, men de var alle piker». (Det hadde nok de an-

dre også vært.) Slik fortsatte hele flokken – unntatt to av dem.

Det var første gang på over 20 år på misjonsmarken jeg opplevde at kvinner – når de forstod vi så på det som urett – erkjente at de selv hadde gjort seg skyldig i den slags. Men alle visste naturligvis om mange andre som hadde gjort det. Det var en førstegangs opplevelse av at Ånden fikk en hel flokk i tale. I sannhet et under.

Søvnløse netter

Opplevelsen gjorde meg helt stum. Så spurte en av dem plutselig: «Hvorfor får vi ikke sove her hos dere?» – «Sover dere ikke? Hva gjør dere da?» – «Vi gråter, bare gråter.» – Hvorfor gråter dere?» – «Vi husker på så meget.» – «Husker dere på det gale dere har gjort?» – De nikket uten å si noe.

Da forstod jeg at Han som var kommet for å overbevise verden om synd, hadde gjort det i denne flokken av uvitende hedningekvinner fra første dag av etter at de kom til oss.

De stod i kø for å få hjelp

Vi måtte jo slutte skolen den dagen med den klassen. «Nå skal dere få komme inn til meg en av gangen.» Hele flokken kom i hælene på meg.

En stod med hånden på dørvrideren og sa: «Jeg må være først, jeg har det så ondt. Jeg kan ikke vente.»

Inne bak en låst dør kastet hun seg på kne med hodet i gulvet. Så kom bekjennelsene fra henne som en sort foss. Uvant som jeg var med situasjonen, var jeg både forvirret og fortvilet. Hvordan skulle jeg få hjulpet til frelse en hel flokk kvinner som praktisk talt var uten Guds-kunnskap? Ordet om å be om visdom kom som en god minnelse og gjorde meg godt i hjelpeløsheten, men jeg fikk nesten ingen tid til å be. Det ble bare sukk til Gud midt i den veldige nød og medynk som ble gitt meg for denne kvinnen som var oppvokst i hedenskapet.

Da hun var ferdig, reiste hun seg opp. Med en gang så jeg det evige liv og lys stråle ut fra øynene hennes, og Guds fred la seg over det før så herjete ansikt. Hun var frelst – uten menneskelig hjelp.

«Vet du hvordan jeg føler det nå?» strålte hun, «som om jeg har vært en storløver. Etter en hissige jakt fakket soldatene meg og brakte meg til mandarinene, men istedenfor å nekte alt, bekjente jeg alt. Mandarinene sa ikke: Før henne ut til retterstedet og avliv henne, men han sa: Fordi du nå har bekjent det, tilregnes det ikke deg mer. Gå hjem i fred.»

Dette var jo evangeliet – men i hennes oversettelse. En stille fred fylte henne og også meg, som endelig

fikk se hva jeg i alle år ifølge Bibelen hadde trodd måtte skje. Det føltes dog som et av Guds «langt utover» når det endelig kom. Også det at det skjedde så helt utenom mennesker når bare bønnekanalene ble åpnet.

Sent samme aften stod denne kvinnen ute i et av gårdsrommene med ansiktet mot en mur. «Hva gjør du her?» – «Jeg spør om ikke Jesus kan ta meg til himmelen med det samme, så jeg slipper å synde mer.» Hun ble én – av en utallig skare av nyfrelste sjeler, som har bedt den samme bønningen.

Slik kom hele denne flokken av hedningekvinner og fikk gjøre opp med Gud og fikk fred, unntatt de to foran nevnte, som reiste hjem igjen ufrelste.

På grunn av reiser på andre kanter av landet kom jeg kun til personlig å møte noen få av disse kvinnene igjen. Men jeg fikk senere høre at en hel flokk av dem kom til å høre til «enkenigheten» med 40 enker oppe i fjellene, der røvere hadde herjet vilt.

Denne ene dagens opplevelser var verd de mange år i bønn og venten. I stor nåde begynte Gud i flokken som ingen Guds-kunnskap hadde, for at vi skulle få se og forstå at hele verket var Hans og vår ros helt utelukket.

Den umulige flokken på kurset

Et ikke mindre under kom til å skje blant den helt umulige flokken.

Det viste seg noen dager etter at vi hadde fått hjulpet den første flokken gjennom. Hva Gud hadde gjort med disse enfoldige hedningekvinnene, hadde sikkert grepet dem.

Det syntes som Guds Ånd måtte gå mer drastisk til verks denne dagen. Det var fire av dem som samme natten hadde drømmer som skaket dem opp. Etter at det var blitt omtrent mørkt neste aften, kom de én for én snikende inn til meg. «Ikke tenn lys, la oss få sitte i mørke,» var det første som hørtes fra dem. En av dem hadde drømt at hun var blitt begravd levende, og at hun banket i kisten uten å bli hørt, og kisten ble dekket med jord. En annen hadde drømt at et lik fulgte henne som hennes egen skygge, hvor hun satt, gikk eller stod. En tredje hadde drømt at hennes mann lå ved siden av henne i sengen med et strålende smil – men død. Den fjerde hadde sett avgrunnen åpen foran seg. Tydningen disse fire hadde lagt i sine drømmer, var at de mente seg å ha navn av å leve, men var i Guds øyne døde. (Deres menn var jo i misjonens tjeneste.) Den femte syntes å ha fått nok med det hun hørte av de andre, men ble senere en aften «slått i gulvet». Der ble hun liggende i et stort mørke uten å kunne tale. Kvinnene la seg på kne rundt henne, gråtende og i bønn, de trodde hun var døende. Men pulsen var normal. Da hun fikk taleevnen igjen, fløt det en strøm av be-

kjennelser fra henne. Så fortalte hun at hun hadde sett en skikkelse i et strålende lys, og at det var blitt sagt henne at dette var hennes siste anledning til å bli frelst. Disse fem ble i sannhet syndere som trengte til nåde og ble frelste.

Frykt fra Gud falt på alle kursets egentlige elever, og det ble en rik fornyelsens tid for dem. Under denne frykten for Gud som alle følte så intenst, gikk de bare omkring og hvisket, ingen torde tale høyt. Gud gav ord til tukt og trøst, og alt sank i hjertene. Hellig frykt for en hellig Gud var følbar under resten av tiden på kurset. «Han er frelser min» lød det i varme toner og med takk når Jesu navn ble nevnt. Alt gikk så uvant stille for seg.

Enkeltvis ble også andre frelst etter hvert. De var alle først «kommet til seg selv» og hadde fått behov for en Frelser. Disse andre var tilfeldige tilhørere blant menighetens kvinner som nå og da fikk tatt seg tid til å være med på timene.

Dette ble det siste bibelkvinnekurset jeg fikk være med på på vårt felt, men det visste jeg ikke den gangen. Hjertet var imidlertid fullt av takk til all nådes uendelig trofaste Gud. Det kom etter lang ventetid, men i Hans «rette tid.»

Sommarskule (med årsmøte) på Solborg Folkehøgskole, Stavanger, 20. – 24. juli 1994

Talarar: Sven A. Berglund, Håvar Fjære, Per Bergene Holm,
Godtfred Nygård.

Leiarar: Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

Prisar: Full pensjon m/oppreidd seng, kr. 1.240,-.
Full pensjon u/oppreidd seng, kr. 1.040,-.
Tillegg for enkeltrom, kr. 40,- pr. døgn.
Under 13 år, 1/2 pris. Under 4 år, fritt opphald.
For teltplass og campingvogn, kr. 65,- pr. døgn.

Famile- og syskenrabatt: Rabatten gjeld deltakarar som har full pensjon.
For barn og ungdom under 20 år skal det
berre betalast for dei 2 eldste.
Er begge desse over 13 år (vaksenpris),
går den eine for 1/2 pris.

Send innmelding innan 30. juni til **Karl B. Bø, Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg, tlf. 51 41 87 46**, med namn og adresse samt alder på alle under 13 år, og for dei som er under 20 år der familie-/syskenrabatten kan nyttast.

Hugs også å sei frå **ved innmeldinga** om du ynskjer oppreidd seng eller ikkje, og om du ynskjer enkeltrom.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte,
og stol ikke på din forstand!

Tenk på ham på alle dine veier! Så skal
han gjøre dine stier rette.

Vær ikke vis i egne øine, frykt Herren
og vik fra det onde!

Salomos ordsprog 3, 5-7

Den som varer sin munn og sin tunge,
frir sitt liv fra trengsler.

Salomos ordsprog 21, 23

Sommarskule på Imi Stølen,

Oppdal, 11. – 14. august 1994

Talarar: Lars Fossdal, Olaf Klavenæs, Reidar Linkjendal,
Tore Mangelrød.

Leiarar: Håvar Fjære (m. fl.)

Prisar: Full pensjon: Over 18 år, kr. 630,-
13 - 17 år, kr. 480,-
8 - 12 år, kr. 390,-
4 - 7 år, kr. 255,-
0 - 3 år, fritt opphald

Ta med sovepose eller dyne.

Sengesett (m/dyne og pute) kan leigast for kr. 50,-.

For teltplass/campingvogn, henholdsvis kr. 40/90,- pr. døgn.

Familie- og syskenrabatt: Gjeld deltakarar som har full pensjon.
For barn og ungdom under 20 år skal det
berre betalast for dei 2 eldste.
Nest eldste går for 1/2 pris.

Send innmelding innan 30. juli til **Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31**, med namn og adresse samt alder på alle under 20 år.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.